

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Z. M.**, zastoupen Mgr. Emilem Doleželem, advokátem se sídlem Jana Masaryka 252/6, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, č. j. 4 Ad 4/2019-60,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Emila Doležela **s e u r č u j e** částkou **3 146 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce (stěžovatel) byl ode dne 29. 7. 1987 poživatel částečného invalidního důchodu, přičemž z důvodu legislativních změn mu od 1. 1. 2010 náležel invalidní důchod pro invaliditu v prvním stupni. Dne 30. 8. 2017 stěžovatel podal žádost o změnu výše invalidního důchodu, kterou odůvodnil zhoršením svého zdravotního stavu. Posudkem lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení – LPS pro Prahu 4 ze dne 12. 12. 2017 byl stěžovatel od 1. 11. 2017 shledán invalidním pro invaliditu druhého stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v relevantním znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Posudkový lékař v daném posudku dospěl k závěru, že v případě stěžovatele se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV, oddílu B, položce 9c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity) (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), konkrétně to byl syndrom *arthrogryposis multiplex congenita* (syndrom mnohočetných kloubních kontraktur), pro které zmiňovaná vyhláška

stanoví míru poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 35 – 50 %. Posudkový lékař v případě stěžovatele stanovil pokles pracovní schopnosti na horní hranici tohoto rozmezí, tedy o 50 %.

[2] Na základě uvedeného posudku vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018, č. j. X, kterým stěžovateli podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a čl. II bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, přiznala od 1. 11. 2017 invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně ve výši 5 512 Kč měsíčně (přičemž podle nařízení vlády č. 343/2017 Sb. Se od ledna 2018 zvýšila procentní výměra invalidního důchodu na 3 066 Kč měsíčně a základní výměra invalidního důchodu na 2 700 Kč měsíčně).

[3] Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí žalované námitky. V rámci námitkového řízení byl posudkovým lékařem LPS žalované pro Prahu a střední Čechy vypracován dne 18. 6. 2018 posudek o invaliditě stěžovatele, přičemž posudkový lékař dospěl ke shodnému závěru jako posudkový lékař PSSZ. Žalovaná tedy námitky stěžovatele rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018, č. j. XA, zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

[4] Stěžovatel podal proti rozhodnutí o zamítnutí námitek žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud předně uložil Posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, aby vypracovala a předložila posudek o zdravotním stavu stěžovatele. V tomto posudku ze dne 8. 8. 2019, č. j. 2019/1058-PH, posudková komise uvedla, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatele činila nejméně 50 %, nedosahovala však více než 69 %. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, tedy zdravotní postižení s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti, považovala posudková komise opět postižení uvedené v kapitole XV, oddílu B, položce 9c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity.

[5] Městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a rozsudkem ze dne 12. 4. 2021, č. j. 4 Ad 4/2019-60, ji zamítl. Městský soud shrnul závěry, které vyplynuly z posudku posudkové komise, a konstatoval, že vypracovaný posudek požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů o tom, že stěžovatel byl ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí invalidním ve druhém stupni invalidity, splňuje. Členem posudkové komise byl i lékař z oboru ortopedie, do něhož spadá i rozhodující zdravotní postižení stěžovatele. Z posudku je zřejmé, že posudková komise hodnotila veškerou zdravotní dokumentaci, kterou měla k dispozici, a v posudku byly popsány konkrétní odborné nálezy, ze kterých posudková komise vycházela. Z těchto podkladů pak bylo zjištěno, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele je onemocnění *arthrogryposis multiplex congenita*, tedy stejná příčina, jaká vyplynula z obou posudků vyhotovených ve správním řízení. Z posudku posudkové komise též plyne, že pokles pracovní schopnosti stěžovatele o 50 % odpovídá druhému stupni invalidity. Tímto posudkem tedy byla potvrzena správnost obou předchozích posudků. Městský soud dodal, že nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů daného posudku, přičemž ani stěžovatel nepředložil žádné důkazy, které by mohly závěry tohoto posudku zpochybnit. Posudková komise dle městského soudu nepochybila, pokud neprovedla vlastní vyšetření stěžovatele, neboť stěžovatel byl přítomen u posudkového jednání v námitkovém řízení. K námitce stěžovatele, dle níž nebylo v posudku posudkové komise popsáno ztuhnutí kloubů kyčelních nebo kolenních, přičemž v této souvislosti stěžovatel poukázal na zprávu

pokračování

doc. MUDr. V. S. z března 2008, popřípadě na jeho posudek z roku 2007, ve kterých je o těchto problémech zmínka, konstatoval městský soud, že uvedené zprávy byly posudkové komisi k dispozici, nicméně ztuhnutí kloubů v nich uvedeno není.

[6] Ani ostatní žalobní body neshledal městský soud důvodnými.

[7] Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že městský soud měl vycházet i z pozdějších skutečností týkajících se jeho zdravotního stavu, a to už jen proto, že celé řízení bylo velmi dlouhé. Stěžovatel od počátku požadoval, aby byl přítomen u posuzování jeho zdravotního stavu posudkovou komisí, což však nenastalo. Posudková komise dle něj nepostupovala objektivně, neboť své závěry opřela pouze o předchozí posudky a nevycházela ze znaleckého posudku doc. MUDr. V. S. ze dne 11. 12. 2007, jenž popisuje ztuhnutí jeho kloubů, které odpovídá zdravotnímu postižení uvedenému v kapitole XV, oddílu B, položce 9d nebo 9e přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity.

[8] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel prostřednictvím ustanoveného zástupce konstatuje, že jeho nepříznivý zdravotní stav nebyl komplexně a objektivně posouzen, přičemž stěžovatel shledává pochybení zvláště při zjišťování skutkového stavu, který dle něj nebyl řádně zjištěn. Posudková komise neprovedla revizi stěžovatelova zdravotního stavu, ale pouze sepsala kompilaci zjištění, která učinili předchozí posudkoví lékaři, proto měl městský soud její úvahy odmítnout nebo se pokusit tyto nedostatky napravit. Skutečnost, že stěžovatel byl přítomen u posudkového jednání v námitkovém řízení, je pro účely soudního přezkumu správnosti skutkových závěrů zcela nedostatečná. Stěžovatel chápe, že v době karanténních opatření v důsledku onemocnění COVID-19 bylo obtížné provést jeho osobní vyšetření, nicméně je nezbytné trvat na důsledném dodržování a šetření práv hendikepovaných osob.

[9] Není ani pravdou, že posudková komise hodnotila veškerou zdravotní dokumentaci, kterou měla k dispozici, přičemž sám městský soud se snažil přejít skutečnost, že posudková komise opomněla zprávu doc. MUDr. V. S. z března 2008 a jeho posudek z prosince 2007, ve kterých bylo popsáno ztuhnutí kloubů kyčelních nebo kolenních a deformita obou nohou, tím, že konstatoval, že dané podklady měla posudková komise k dispozici, neboť jsou součástí správního spisu, aniž by o tom měl relevantní důkaz. Jak posudkoví lékaři, tak i městský soud si přitom museli být vědomi toho, jak je pro stěžovatele správné posouzení poklesu pracovní schopnosti důležité. Stěžovatel se domnívá, že městský soud měl trvat na tom, aby posudková komise provedla novou revizi jeho zdravotního stavu k aktuálnímu datu. S ohledem na právo stěžovatele na účinný opravný prostředek měl městský soud povinnost zabývat se změnami stěžovatelova zdravotního stavu, které uplatnil až v řízení před městským soudem, neboť jde o skutečnosti, které nemohl bez své viny uplatnit dříve. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že městský soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí správně vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jejího rozhodování ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neshledala ani žádné pochybení v postupu posudkové komise, neboť stěžovatel byl přítomen u posudkového jednání v námitkovém řízení. Žalovaná shledala napadené rozhodnutí

městského soudu zákonným a správným, proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před městským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl totiž rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o „*věci mezinárodní ochrany*“, nýbrž o všechny „*věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce*“.

[13] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti napadl především závěr posudkové komise, která posuzovala jeho zdravotní stav. Domnívá se, že posudková komise jej dostatečně nevyšetřila, neboť stěžovatel nebyl jejímu hodnocení přítomen, přičemž nevzala v potaz závěry plynoucí ze zpráv doc. MUDr. V. S. z prosince 2007 a března 2008.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že podle ustálené judikatury je posouzení vzniku invalidity otázkou odbornou, medicínskou, a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud proto musí vycházet z odborných závěrů, nemůže si učinit úsudek o této otázce sám (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009-46, nebo ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20). Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

[17] Posudek posudkové komise je v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je správní soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a je tedy nezbytné klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a své posudkové závěry náležitě odůvodnila, aby byly přesvědčivé i pro soud, který nemá, a ani mít nemůže, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82, publ. pod č. 526/2005 Sb. NSS, či ze dne 14. 12. 2017, č. j. 5 Ads 158/2016-57). Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003-136, či jeho usnesení ze dne 16. 2. 2023, č. j. 5 Ads 93/2022-24).

[18] Z uvedeného plyne, že požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila, přičemž z něj musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2022, č. j. 2 Ads 9/2020-22, ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43, nebo ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 Ads 70/2012-14).

[19] Nejvyšší správní soud má ve shodě s městským soudem za to, že posudek posudkové komise ze dne 8. 8. 2019, vypracovaný v průběhu řízení u městského soudu, jakož i posudek LPS PSSZ pro Prahu 4 ze dne 12. 12. 2017 a posudek LPS žalované pro Prahu a střední Čechy ze dne 18. 6. 2018, vypracovaný v rámci námitkového řízení, dostaly uvedeným požadavkům na úplnost a přesvědčivost, a nevyvstala tak ani pochybnost o jejich správnosti. Posudková komise dospěla ve shodě s posudkovými lékaři lékařských posudkových služeb PSSZ a žalované k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole XV, oddílu B, položce 9c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž se konkrétně dle posudku posudkové komise jednalo o „*arthrogryposis multiplex congenita, vrozená deformita obou nohou*“. Míra poklesu pracovní

schopnosti byla posudky LPS PSSZ a žalované stanovena na 50 %, tedy na horní hranici rozmezí stanoveného vyhláškou o posuzování invalidity pro zdravotní postižení, které bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele. Na tomto závěru nic nezměnilo ani zjištění posudkové komise, podle níž pokles pracovní schopnosti stěžovatele z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činil nejméně 50 %, ale nedosahoval více než 69 %. Posudková komise v posudkovém zhodnocení vycházela z obsáhlé zdravotní dokumentace a nálezů ošetřující praktické lékařky a odborných lékařů, doložených ve spise, přičemž ze všech vypracovaných posudků je zřejmé nejen to, jaké zdravotní postižení shledali posudkoví lékaři za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele, ale též na základě jakých podkladů a zjištění tak učinili. Stěžovatel navíc neuvedl skutečnosti či nepředložil žádné důkazy, které by mohly správnost posudku zpochybnit.

[20] Pokud stěžovatel namítá, že posudková komise pochybila, neboť nevycházela ze zprávy doc. MUDr. V. S. z března 2008 a z jeho posudku z prosince 2007, přičemž v nich je dle stěžovatele popsáno ztuhnutí kloubů kyčelních nebo kolenních, nelze mu dát za pravdu. Předně je třeba konstatovat, že stěžovatel v rámci správního řízení ani v průběhu řízení před městským soudem žádné další lékařské zprávy ohledně svého zdravotního stavu, které měli posudkoví lékaři či posudková komise vzít v potaz, nedoložil. Stěžovatel navíc ani nespecifikoval, jaké konkrétně zprávy doc. MUDr. V. S. z března 2008 či prosince 2007 má na mysli, nicméně ze záznamu z jednání před městským soudem vyplývá, že stěžovatel mínil potvrzení doc. MUDr. V. S. o zajištění termínu operace dolní končetiny stěžovatele ze dne 25. 3. 2008, adresovanou z důvodu soudního jednání Okresnímu soudu v Nymburku, a zprávu téhož lékaře ze dne 17. 12. 2007, adresovanou Vězeňské službě ČR, Vazební věznici Praha Pankrác. V kasační stížnosti pak stěžovatel namítá, že posudková komise nevycházela ze znaleckého posudku doc. MUDr. V. S. ze dne 11. 12. 2007, nicméně žádný takový dokument není obsahem spisového materiálu a stěžovatel ho nedoložil ve správním řízení ani v řízení před městským soudem.

[21] Co se týče zprávy ze dne 25. 3. 2008, tu měla posudková komise MPSV při hodnocení zdravotního stavu stěžovatele k dispozici a při svém posouzení ji vzala v potaz, což plyne z obsahu jejího posudku (str. 3). Je pravdou, že zpráva z prosince 2007 není v posudku posudkové komise uvedena jako jeden z podkladů pro její závěr, což však na úplnosti a přesvědčivosti daného posudku nic nemění, neboť z ní, jak ji dle záznamu z jednání provedl městský soud, nevyplynuly jiné závěry, než jaké již vyplývaly ze zdravotní dokumentace, z níž posudek posudkové komise vycházel. Není ani pravdou, že by z těchto zpráv vyplynulo, že stěžovatel trpí ztuhnutím kloubů kyčelních nebo kolenních. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že pokud by skutečně došlo ke ztuhnutí kloubů, musel by se takový závěr promítnout i do dalších (aktuálnějších) lékařských nálezů, což nenastalo, naopak z posudku posudkové komise MPSV plyne, že „[v] dostupných nálezech nebylo popsáno ztuhnutí kloubů kyčelních nebo kolenních kloubů, dominuje deformita obou nohou (...) s přítomností svalové slabosti při výrazné hypotrofii svalstva obou bérců. (...) Komise neshledala důvod pro podřazení zdravotního postižení pod písm. d) a e) položky, neboť popis zdravotního postižení neobsahuje projevy zde uvedené“.

[22] K námitce, dle níž dále posudková komise pochybila, neboť učinila závěr o zdravotním stavu stěžovatele, aniž by jej osobně vyšetřila, Nejvyšší správní soud uvádí, že není povinností orgánů lékařské posudkové služby v každém případě provést vyšetření

pokračování

posuzovaného. Přítomnost posuzovaného na jednání posudkové komise by byla nezbytná pouze v případě, pokud by zdravotní dokumentace o jeho zdravotním stavu byla neúplná, některé nálezy nejednoznačné či dokonce rozporné, případně pokud by bylo třeba došetřit některé skutečnosti v rámci vyšetření za hospitalizace a komise k tomu od něj potřebovala podrobnější informace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 91/2012-19, nebo ze dne 5. 2. 2016, č. j. 2 Ads 209/2015-76). V nyní posuzované věci posudková komise vyšla z dostatečných podkladů, zejména lékařských zpráv, které pocházely z osobních vyšetření stěžovatele, navíc je třeba souhlasit s městským soudem, že sám stěžovatel byl přítomen u posudkového jednání v rámci námitkového řízení dne 18. 6. 2018. Byť stěžovatel nebyl vyšetřen přímo posudkovou komisí, ta dospěla ke shodnému závěru, jaký vyplynul z předchozích dvou posudků, tedy že míra poklesu pracovní schopnosti stěžovatele nepřesahuje 69 %. V daném případě proto neshledal městský soud zdravotnickou dokumentaci neúplnou či jakkoli nejednoznačnou, přičemž s tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. S ohledem na zcela obecně formulované námitky, kterými stěžovatel proti posudku posudkové komise brojil, aniž by její závěry konkrétně zpochybnil, nelze předpokládat, že by jeho osobní přítomnost při jednání posudkové komise přispěla k jinému posouzení rozhodných skutečností (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2022, č. j. 4 Ads 311/2020-36, a ze dne 19. 1. 2023, č. j. 7 Ads 333/2021-21).

[23] Co se týče obecně formulované námitky, dle níž měl městský soud trvat na tom, aby posudková komise zhodnotila zdravotní stav stěžovatele k aktuálnímu datu, neboť došlo ke změnám jeho zdravotního stavu, Nejvyšší správní soud připomíná, že správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zpravidla vycházejí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 Ads 350/2019-60). Ke skutečnostem, které nastaly později, se v takovém případě nepřihlíží, proto i městský soud postupoval správně, pokud konstatoval, že jakékoliv pozdější skutečnosti týkající se zdravotního stavu stěžovatele nemohou být pro nyní posuzovanou věc relevantní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2009, č. j. 6 Ads 10/2009-37, publ. pod č. 1845/2009 Sb. NSS). Pokud však má stěžovatel za to, že se jeho zdravotní stav od vydání žalobou napadeného rozhodnutí zhoršil, zcela jistě může podat novou žádost o invalidní důchod podle § 81 a násl. zákona organizaci a provádění sociálního zabezpečení, na což ho správně upozornil rovněž městský soud (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 2 Ads 11/2022-36).

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že posuzovaná kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť se nejedná o otázky, které dosud nebyly řešeny judikaturou, byly řešeny rozdílně, případně vyžadovaly učinit judikaturní odklon, a nejde ani o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[25] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu

napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy v takovém případě opírá o § 60 odst. 1 a v daném případě rovněž § 60 odst. 2 (nikoli však odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, nicméně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti vůči neúspěšnému stěžovateli jí dle § 60 odst. 2 s. ř. s. nenáleží.

[26] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele, advokát Mgr. Emil Doležel, byl stěžovateli ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 Ads 129/2021-16. Nejvyšší správní soud tak přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 2 000 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bodem 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), paušální náhradu hotových výdajů za tyto úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a částku odpovídající DPH 21 %, celkem tedy 3 146 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

#### **Poučení:**

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. května 2023

JUDr. Jakub Camrda  
předseda senátu